

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 5, ΑΘΗΝΑ 105 56

ΤΗΛ. 32 50 378 - 32 11 149 ΦΑΞ: 32 13 667

E-mail: elia@ath.forthnet.gr

www.elia.org.gr

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1894-1948

Διευθυντής Γρηγόριος Ξενόπουλος

Τόμος 1 1894 – Τόμος 50 1943-1944

Περίοδος Γ΄ Τόμος 1 1945 – Τόμος 2 1946

Περίοδος Δ΄ Τόμος 1 1947 – Τόμος 2 1948

(22.925 σελίδες)

**Η παρούσα ψηφιακή έκδοση πραγματοποιήθηκε
με την οικονομική ενίσχυση του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
και του ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
στο πλαίσιο του εορτασμού των 50 χρόνων από το θάνατο
του Γρηγορίου Ξενόπουλου.**

ΑΘΗΝΑ 2001

Ψηφιοποίηση

A.M.S. Μ. ΣΑΡΙΜΒΕΗ & ΣΙΑ Ο.Ε.

1933

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἀγα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΤΟΜΟΣ 40^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

*Αδεια (ή) κάρα	567
*Αδελφή (ή) μου κ' εγώ	281
*Αη (δ) Βασίλης	49
ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ:	
*Αγαπώ τα ζώα, σελ. 548. — *Αγνή (ή) πίστη, 296. — *Αθανασία (ή) της δημοτικής μας, 20. — *Αθήναι, 248. — *Ακαδημία (ή) του Πλάτωνος, 308. — *Ανόητη ιδεολογία, 584. — *Αν μπορούσαν τα ζώα... 260. — *Ανοιξίς πριν από τα χελιδόνια, 176. — *Αποκατάσταση, 404. — *Αποκηρύκτης, 140. — *Γιό-γιό, 68. — *Γειά και τα λοιπά, 55. — *Γραμματόσημα (τά), 392. — *Δανεικά (τά), 368. — *Ένα μεγάλο έργο, 128. — *Ένας περιπλανητής, 608. — *Ζαΐρα (ή) κ' η Φωτεινή, 524. — *Θάλασσα, 452. — *Θεατρικά είδη, 464. — *Καβάρας (δ), 416. — *Καθαρή Δευτέρα, 164. — *Καιρός (δ), 500. — *Κλασικισμός και ρομαντισμός, 536. — *Κοραΐς (δ) και η γλώσσα, 272. — *Κουνέλι (τό), 218. — *Λάμπρος Πορφύρας, 32. — *Μεγάλη (ή) στιγμή, 476. — *Μέντιουμ, 488. — *Ορθογραφία (ή), 880. — *Πάλη (ή), 572. — *Πεπραμμένο (τό), 200. — *Περιοδικό της (τό), 344. — *Πίστις (ή) σου σέσωκέ σε... 284. — *Πλάνας (οί) της Χιονιάς, 322. — *Προλήψεις 356. — *Ρεαλισμός και συμβολισμός, 560. — *Σκέψεις μικροσκόπευσε με μιά φωτογραφία, 188. — *Σμόκιν (τό), 224. — *Σταφίδα (ή), 8. — *Τό έλεος του Θεού, 512. — *Συμπλήρωμα, 116. — *Τριτόκλιτα (τά), 320. — *Τσιμπούρο (δ), 93. — *Τών *Αγίων Γρηγορίου, 104. — *Υπερφυσικά, 440. — *Φαντάσματα, 596. — *Χριστός *Ανάστη!, 235. — *Χώρα (τό), 428. — *Ψυχολογικά παράξενα,	152
Αιτία (ή) του κακού,	216
*Αλεξάνδρος (δ) κ' οι γαίτες	4
*Αλέξης	180
*Αλεπού (ή) κ' ο λύκος	222
*Αλεπού και λύκος (λαϊκός μύθος)	418
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: σε κάθε φύλλο από το 1ου μέχρι του 52ου.	
*Αναμνήσεις	423
*Ανθρώπος δέν εγινε	29, 40
*Αντικαταστάτρια (ή)	234
*Αντί να πιστεύω ο παντικός πιάστηκα... (με 6 εικόνες)	571
*Αποκράϊ του παλιού καλού καιρού	148
*Από μιά θερινή παιδική κατασκήνωση (Εικόνες)	582
*Από τα νέα του 1934 (εικόνες από τον «*Ασπρο Λύκο» και τον «Κληρονόμο του Ροβινσώων»)	589, 617

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:	
*Αποτελέσματα 257ου Διαγων. (Δύσεων)	250
*Αποτελέσματα 258ου Διαγων. (*Ασκήσεων)	130
*Αποτελέσματα 259ου Διαγων. (Δύσεων)	382
*Αποτελέσματα 260ου Διαγων. (Δύσεων)	406
*Αποτελέσματα 261ου Διαγων. (Δύσεων)	502
*Αποτελέσματα 262ου Διαγων. (Δύσεων)	550
*Αποτελέσματα 32ου Διαγων. Εξοπλισμάτων	334
*Αποτελέσματα του Δημ. ομηφισματος προς ανακήρυξιν Πρωτοδιαπλάσεως και Πρωτοδιαπλάσεως του 1932	610
*Αποτελέσματα Δημοφην. των ψευδωνύμων του 1932	610
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. *Εκθέσεως 526, 537, 538	418
*Αποτελέσματα Εδσημων του 1932.	430
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ζωγραφικής	130
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Καλλιγραφίας	562
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Κριπτογραφίας	574
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Λευκών Λέξεων	454
*Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Τυπογραφικών Λαθών	615
*Από την κόνινα στο κρεβάτι (με 8 εικόνες)	270
ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΑΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ:	
*Η *Ελεησώνη, 617. — *Κάθε πράμα στον καιρό του 511. — *Ο καλός κ' ο κακός, 568. — *Λουλούδια, 604. — *Ο μουσός, 580. — *Η πλημμύρα, 589. — *Η στέγη, 553. — *Το ταϊγάρο, 580.	
*Από το ζωολογικό κήπο (εικόνες)	90
*Από το θυμό του Βασιλέως (δ)	209, 218
Βασιλέως (δ)	87
Βούβαλος και κύνος (μύθος)	410
Βώλοι οί)	448
Γιορτή (ή) της Βίλλμας	497
Δαυμόνια στο ρέμα	112, 125, 136
Δαχτυλίδι (τό) της Λίτσας	137
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ:	
262ος Διαγων. (Δύσεων)	10
263ος Διαγων. (*Ασκήσεων)	142
264ος Διαγων. (Δύσεων)	166
265ος Διαγων. (Δύσεων)	323
266ος Διαγων. (Δύσεων)	478
34ος Διαγων. Εξοπλισμάτων	598
Εδσημα του 1933	619
Μικρός Διαγωνισμός προς σύνθεση μικρού Διηγήματος	478
Μικρός Διαγωνισμός *Επιστολογραφίας	442
Μικρός Διαγωνισμός Ζωγραφικής	442

Μικρός Διαγωνισμός Καλλιγραφίας	442
Μικρός Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων	478
Μικρός Διαγωνισμός Ποιήματος	488
Μικρός Διαγωνισμός Στίξεως	468
Μάλογοι... κυνικός	400
Δρόμος (δ) της εύτυχίας	124
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ:	
Πέτρος Γ. *Αγγελόπουλος, σελ. 616. — *Άλκης Γ. *Αγγέλου, 616. — *Νίκος Γ. Βελκόπουλος, 175. — *Δανάη, 606. — *Τάκης *Εμ. Δεσποτάκης, 188. — *Κωστανής Ν. Κακούρης, 175. — *Ελένη *Αντ. Καρπαθάκη, 606. — *Ήλιος Α. Κρίστης, 606. — *Λυσόχαρτο, 20. — *Μαρίνος Βένις, 188. — *Μικρούλα Τριλαλά, 606. — *Χρήστος Μουσιόπουλος, 20. — *Νάρκισσος, 606. — *Έλλη Α. Νικολαδάκη, 188. — *Παλμά *Αθήνα, 616. — *Φιφή Παπαζαφείρη, 20. — *Λέλα Τσοούκα,	
Εικόνες... γαϊών εκ του φυσικού,	175
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού, 7, 13, 49, 61, 156, 169, 183, 211, 246, 265, 295, 303, 325, 385, 415, 445, 486, 517, 534, 541, 553, 570,	79
Εικόνες παιδιών και σκύλων εκ του φυσικού	594
Εικόνες σκυλιών εκ του φυσικού	91
Εικονογραφημένων παιδικών κενύμα (με 3 εικόνες)	469
ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ (δ): Μυθιστόρημα, υπό MAURICE CHAM-PAGNE, με 28 εικόνες εις τα φύλλα 21-41	
*Εκδίκησης (ή)	76
*Εκκακτοι διαγωνισμοί για το καλοκαίρι	442
*Ένα μάθημα	16
*Ένα μάθημα από εγγόνια (με 4 εικόνες)	319
*Ένα περπατήρι	26
*Ένας φρεσκοεικός άνθρωπος (με 2 εικόνες)	438
*Ένα τέχνασμα	304
*Ένα χαρούμενο παράθυρο (με εικόνα)	25
*Ένα ώρατο άρθρο για τη Διάπλασι	525
*Εναύσια (τό) θύμα	484, 496
*Ενώ το ζιτζίκι τραγουδεί	520
*Εξετάσεις της Σάσας	412
*Έφρα το κρέας! (με 6 εικόνες)	198
Ζητήματα (ή) (Μονόλογος)	183
Ζιζάνια (τά) στο σπίτι	244
*Ήλιος (δ)	245, 255
*Ήλιος (δ) των Δελφών	544
Θάλασσα	425
Θάνατος (δ) της γιαγιάς	582
Θάνατος (δ) του εγγονού	315
Θάνατος (δ) του ναύτη	75
*Ιστορία (ή) ενός μικρού σκουργίτη	472
Κάβουρας (δ) (παρამύθι)	80, 88
Καθρέπτης (δ)	18
Καλός (δ) κουλουρτζής κ' η κακή πάπια (με 6 εικόνες)	342
Καλός (δ) πελεκάνος (με 4 εικόνες)	499
Κατοίκος (οί)	460
Κεφάλι (τό) κ' η σούρα του φιδιού	440
Κλεισμένα παράθυρα	471
Κλέφτης (δ) που την έπιασε (με 4 εικόνες)	559
Κόσμος (δ) είναι τροχός	208
ΚΟΥΖΙΝΑ (ή) ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΠΑΓΩΝΑΣ: Διηγηματάκι για μικρά παιδιά με 7 εικόνες εις τα φύλλα 45-48	
Κουκουβάγια (ή)	157, 544
Κουκόνια (τά)	341
Κουτός (δ) Ξυλοκόπος	399
Κυνήγι (τό) της πεταλούδας (6 εικόνες)	186
Λαγός και γάιδαρος (παρამύθι)	385
Λεωνίδας (δ)	148
Ληστής (δ)	149
ΛΙΧΟΥΔΑΚΗΣ (δ): Μυθιστορηματάκι για μικρά παιδιά, με 50 εικόνες, εις τα φύλλα 1-38	
Μαγεμένη (ή) πήττα	61
Μαγικές εικόνες	32, 176, 236, 258, 308, 426, 440, 462
ΜΑΓΟΣ (δ) ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ: Μυθιστόρημα υπό LEON LABRY με 81 εικόνες εις τα φύλλα 1-19	
Μαϊμού (ή) τα χαρτιά κ' η κόλλα (με 6 εικόνες)	389
ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ (δ): Διηγηματάκι για μικρά παιδιά με 12 εικόνες εις τα φύλλα 38-44	
Ματίνα (ή) φιλοξενουμένη	517
Μαυρομαντηλού (ή)	388, 400
Με το κήπιωμα	601, 616
Μή με λημονέι	28

Μία εύκολη νίκη (με 8 εικόνες)	210
Μία καλή φάρσα που γυρίζει άσχημα (με 3 εικόνες)	522
Μία νίκη	146
Μία παράδοση για το Ναυκραντιν-Χότζα	352
Μικρές ιστορίες	220, 268, 328
Μικρή (ή) σέγγα	184, 196, 207
Μικροί έρσοιτέχναι (με εικόνα)	126
Μικροί καλλιτέχναι (με εικόνα)	150
Μολυβένια (τά) στρατιωτάκια και η ιστορία τους	52
ΜΟΥΣΤΑΚΙΟΙ (οί) ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ: Διηγηματάκι για μικρά παιδιά, με 4 εικόνες, εις τα φύλλα 49-52	
Μοναστήρι (τό) του *Αγίου Μάρκου	288
ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ (δ): Ιστορικό μυθιστόρημα υπό A. de GERIOLLES με 11 εικόνες εις τα φύλλα 42-61	
Ναβουχοδονόσορ	447
Νέα (τά) του 1934	536
Νεράιδα (ή)	92
Ντροπή (ή)	507
Νύχτα	291
Ξένες οδόνες	339
Ξύπνημα (τό) της Ρηνιώς (δραματάκι)	293, 304
*Όνειρα	303
*Όνειρο (τό) του Λεωνίδα	352
*Όρεξη για δουλιά	100
*Ορθοκάρβος (δ) (παρამύθι)	220, 282
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ:	
Βατραχιά (τό) και το γαριφαλλό σελ. 148. — Γουρουννάκι και μέλισσες, 8. — Έργασία και άργια, 224. — Παιδί (τό) και η γάτα, 243. — Παταλούδα (ή), 170. — Παντοκράτης (τό), 195. — Φαντασμένο (τό) μυρμηγκι, 351. — Χύτρα (ή) και η φωτιά,	827
Παιδιά απ' όλο τον κόσμο (8 εικόνες) 336, 354, 368, 374, 404, 463, 510,	601
Παιδική πασαλιά (με εικόνα)	229
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Παλαβοδοδάρια	64
Παπαγάλος (δ)	473
Παπός (δ) του μικροχωριού	592
Παπούτσι (τό) του Χότζα	15
Παράλυτος (δ) ζητιάνος κάμει... φταρά (με 3 εικόνες)	450
Πεινασμένο (τό) άρσάκι (με 3 εικόνες)	583
ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ (ή) ΤΗΣ ΜΠΙΕΤΤΥ: *Αμερικανικό μυθιστόρημα υπό EUDOXIE DEPUIS, με 29 εικόνες, εις τα φύλλα 1-52	
Περίφημος (δ) λαγός (με 4 εικόνες)	102
Πέσε πλήτα να σε φάω (με 3 εικόνες)	259
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ: σε κάθε φύλλο από 1-52.	
Πορτραίτο (τό) με τα στοχαστικά μάτια	173
Προβληματάκι	223
Πρωτοχρονιάτικη άνυκπονοηρία (με εικόνα)	54
Πυρκαϊά (ή)	110
Πώς άναψε η πίπα (με 4 εικόνες)	258
Πώς δ κ. Μάρκος πιάνει τους *Ερωδιούς (με 7 εικόνες)	284
Ρεκαίμεν (οί) των δύο άντιζήλων (με 2 εικόνες)	485
Ροδάκη, (παρამύθι)	340
Ροδόφυλλη	281
Ρυάκι (τό)	2
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Σ' ένα γιοφύρι	184
Σκαντζόχερας και λαγός	437
Σκαντζόχοιρος και φίδι	175
Σκιαχτρα (τό) (με 6 εικόνες)	427
Σκουλήκι (τό) και τα παπάκια (με 5 εικόνες)	330
Σοφές (οί) άπαντήσεις (Ρωσικό παρამύθι)	353
Σπίτι (τό) του λατόμου	172
Σταμάτης (δ)	533
Στεργό (τό) δνειρο του δένδρου (με 4 εικόνες)	103, 115
Στην άδερφή μου *Αλεξάνδρα	545
Στην κουνιστή πολυθρόνα (με 6 εικόνες)	377
Στον κήπο	576
Συνθήκη σκύλου και γάτας (μύθος)	378
Συριτός (δ)	135
Συτηρία ως εκ θαύματος (με 3 εικόνες)	474
Ταξιδεύοντας	423
Τελευταία (τά) φύλλα	266
Τίποτε δέν μένει κρυφό	424, 436

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέμνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60, ἐξέμνη 35 καὶ τρίμηνη 20. ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολάρια 4, ἐξέμνη 2 καὶ τρίμηνη 1.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878 ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἀθήναι 3 Δεκεμβρίου 1932	Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἡρώιδου ἀρ. 42, παρὰ τὰ Βαρόβαιον. Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 1
--	---	--

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὁ μικρὸς Σατανᾶς

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτὰ τὸ πρωί. Ὅλοι οἱ δρόμοι τοῦ Γρήμπροου, μιάς μικρῆς πόλης τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ἰόρκης, ἐπαίρναν τὸ πρωῒνὸ λουτρό τους καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Γουόρρεν-Στρήτ φαίνονταν σὰν νὰ φρόντιζαν μὲ ἰδιαίτη ἐπιμέλεια γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ δικοῦ τους δρόμου. Ἀπὸ τὴ μιά ἀκρῆ ὡς τὴν ἄλλη τῆς μακρῆς λεωφόρου ποδὸ τῆ σκιάζε μιά πυκνὴ δενδροστοιχία ἀπὸ ἰτιές, ἄνδρες, γυναῖκες, ἀγέριαι καὶ κορίτσια, ἀνασκουμπωμένοι ὅλοι, ἐπλεγαν, σφουγγαρίζαν καὶ βούρτσίζαν τὰ κατώφλια τους καὶ τὰ πεζοδρόμιά τους.

Ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος, ἕνας λαμπρὸς ἀνοιξιάτικος ἥλιος, ἔμοιαζε σὰ νὰ βελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ στὴ δουλειά τους. Γιατὶ οἱ ἀκτίνες του περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δέντρων καὶ ἐπεφταν ὀλόχρυσες ἐπάνω στὶς λευκὰς πλάκες, σὰ νὰ ἔλεγαν:

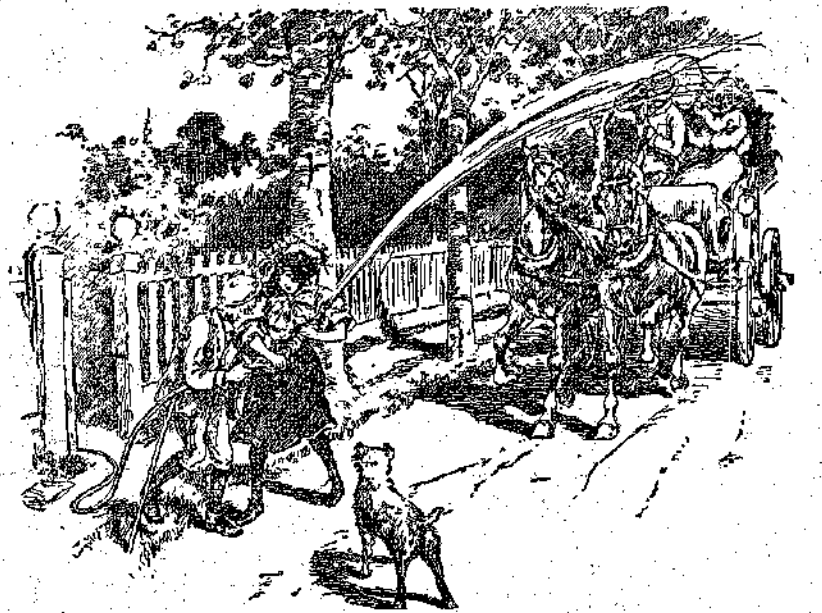
— Πλένετε, πλένετε! Καθαρίζετε τὰ σκαλοπάτια. Σφουγγαρίζετε τὰ πεζοδρόμια. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ τὰ στεγνώσω.

Μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 27, στεκόταν ἕνα κοριτσάκι, ποὺ ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ τὸ τιλοφοροῦσε μὲ τὰ κολακευτικώτατα ἐπίθετα: ἀρχιτεμπέλα, βλακόμετρο, διεστραμμένη, μὰ ποὺ συνηθέστερα τὸ φώναζε: «Σατανᾶ». Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶναι ἡ ἡρωίδα τῆς ἱστορίας μας.

Ἡ Μπέττυ Μάκ-Γουόρτ ἦταν μιά μικρούλα ἔντεκα ὡς δώδεκα χρόνων. Τὸ ἀδάνατο καὶ χλωμὸ προσωπάκι τῆς ἦταν γεμάτο φακίδες καὶ ἡ μύτη τῆς δὲν ἦταν οὔτε ἐλληνικὴ, οὔτε ρωμαϊκὴ, ἀλλὰ μάλλον σηκωμένη πρὸς τὰ ἑπάνω, καὶ ἔδινε ἕνα ὄφρος

πονηρὸ καὶ ξυπνο στὴν κάτοχό τῆς. Τὰ μάτια τῆς μενεξελια βαθιά, καὶ τὰ κατάρματα σγουρὰ μαλλιά τῆς, μαζί μὲ τὰ ἄλλα τῆς χαρακτηριστικὰ, ἐδειχναν φανερὰ τὴν ἱρλανδικὴ καταγωγή τῆς ἡρωίδας μας. Γιατὶ ἡ Μπέττυ πραγματικὰ εἶχε ἱρλανδικὸ αἷμα

ρά μονάχα γιὰ τρεῖς ἐβδομάδες — τρεῖς ἐυλογημένες ἀλησμόνητες ἐβδομάδες — εἶχε κάνει τὴν «καμαριέρα» σὲ μιά ἀπὸ τίς οἰκοτρόφους τῆς κυρίας Τοῦκερ. Αὐτὲς οἱ τρεῖς ἐβδομάδες ἦταν γιὰ τὴ Μπέττυ ἡ ὠραιότερη ἐποχὴ τῆς ζωῆς τῆς. Ἡ μίς Δώρα Κρίστομπελ ἦταν τόσο εὐγενικὴ μαζί τῆς! Τῆς μιλοῦσε τόσο γλυκὰ! Καὶ τὸ κυριώτερον, ἦταν κατὰβαθα καλὴ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Μπέττυ εἶχε

«Ἐνας κρουνοὺς νεροῦ τοὺς κατάβρεξε...»

στὶς φλέβες τῆς, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Ἀμερικὴ, οὐποῦ ἀπὸ μωρὸ παιδί δὲν εἶχε γνωρίσει οὔτε σπύρι οὔτε οἰκογένεια.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Μπέττυ! Εἶχε ἀνασθηθεῖ σ' ἕνα ὄρφανοτροφεῖο, καὶ μόλις ἔφθασε σὲ ἡλικία ποὺ νὰ μπόρῃ νὰ ἐργασθῇ, τὴν ἔβαλαν ὀπηρετριούλα στὴν «οἰκογενειακὴ» πανσιόνα τῆς κυρίας Τοῦκερ. Ἐκεῖ ἡ Μπέττυ, παρὰ τὴν τρυφερὴ τῆς ἡλικία, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνη τίς πῶ βαρύτερες καὶ ἐπίπονες δουλειές. Μὰ φο-

τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσῃ τὴ χάρη τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς, τῆς καλοσύνης.

Μὰ ἡ μίς Κρίστομπελ δὲν εἶχε καθίσει παρὰ λίγο διάστημα στὴν πανσιόνα Τοῦκερ. Τὸ πέρασμα τῆς ἦταν γιὰ τὴ Μπέττυ ἕνα λαμπρὸ καὶ ἐφήμερον ὄνειρον, ἐνῶ ἡ ζωὴ τῆς κοντὰ στὴ γριά κυρία τῆς ἦταν ἡ πῶ σκληρὴ πραγματικότητα.

Αὐτὸ ποὺ ἔκαγε δυστυχισμένη τὴν Μπέττυ δὲν ἦταν ἡ ὑπερβολικὴ δουλειὰ ποὺ τὴ φόρτωναν. Αὐτὴν μπο-

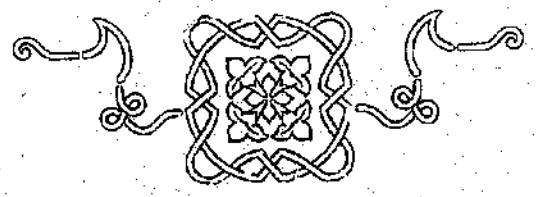
Τραγοῦδι (τὸ) τῆς αἰσιοδοξίας	Σελ. 483	Φρειδερίκος (δ) καὶ ἡ Κατερίνα (παραμῦθι)	Σελ. 508
Τρεῖς (οἱ) τυφλοὶ	292	Χαρὸς καὶ παιχνίδια	16
Τρίτο (τὸ) καὶ καλύτερο (παραμῦθι)	257, 269, 280	Χελώνα	394
Τόπος (δ) κ' ἡ οὐσία	446	ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ:	
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ (τὸ) ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ συνιστᾷ τὴν «Διάπλασιν» ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους		Ἀγγλικὴ (ἡ) κοιμποῦρα, σελ. 589. — Γιατὶ δὲν τὸ δημοσίευσεν, 98. — Ὅ, τι εἶχε κάνει κ' ὁ πατέρας του; 605. — Ὁραία, λαμπρὰ, ὄρατα...	138
Φαλιμέντο	22	Χριστουγεννιάτικες ἀναμνήσεις	44
Φαντασία (ἡ)	325	Χριστογέννα στ' ἀστέρια (μὲ εἰκόνα)	37
Φάντασμα (τὸ) (κωμῆδία)	171	Χριστογέννα (τὰ) τῆς Μαριγούλας	41
Φιλενάδα (ἡ) μου Τασία	364, 377	Χρυσὴ (ἡ) χίνα (παραμῦθι)	365
Φορέματα (τὰ) τῶν παιδιῶν ἄλλοτε καὶ τώρα (μὲ 8 εἰκόνας)	556, 569	Χωριάτης (δ) καὶ τ' ἄλλο γό του	159
	535	Ψαράς (δ) κ' ὁ σκύλος του (μὲ 3 εἰκόνας)	546

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀρκουδά κ' ἀλεποῦ	Σελ. 99	Λύκος καὶ τσοπάνης	Σελ. 75	Πυρκαϊά	Σελ. 488
Ἀρρωστές (οἱ)	363	Μᾶης	308	Σονέττο	449
Βράδου	254	Μᾶτια (τὰ)	5	Σοφοὶ (οἱ) μύλοι	495
Γλυκεῖα γαγάκα	224	Ὄρφανὰ	63	Στὸ γέμισμα τοῦ χρόνου	566
Δειλινὸ	111, 351	*Ὅταν πέθανε ἡ φτωχοῦλα	159	Στὸν ἐρημικὸ μου δρόμο	435
Δεντζάκι	196	Πάλι τὸ φθινόπωρο	584	Τελευταία (τὰ) λουλουδία	531
Δρόμοι	591	Πάντα	608	Τετράστιχα	123
Δυὸ σὺντροφοὶ	95	Πάνω ἀπὸ τὴ γῆ	246	Τοῦ μαγαζιοῦ	557
Ἐπαρχιακὸ θέατρο	459	Παπποῦς (δ)	279	Τῶν Χριστουγέννων	39
Ἐπίγραμμα στὴν 25ῃ Μαρτίου	193	Παράπονο τυφλοῦ	14	Φθινοπωρινὰ	74
Ἐπιθυμία	533	Πίστη (ἡ)	339	Φθινοπωρινὸ	583
Κόρας (οἱ) τοῦ θεῖου μου	376	Πουλάνι τοῦ χειμῶνα	603	Χαρά	51
Λύκος καὶ τσοπάνης	99	Πρωτομαγιά	267	Χαρά (ἡ)	543
		Πρῶτο (τὸ) σκαλλί	520		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 400 εἰκόνας καὶ κομμάτια

ρούσε να την υπομείνει, γιατί είχε θάρρος και άντοχη. Αυτό που την απέλιζε, που την έκανε έξω φρενών, ήταν η άδικα. Όσο ζήλο κι αν έδειξε για να τελειώσει τη δουλειά της, δεν μπορούσε να πείσει την άδίκλακτη κυρία της για την καλή της διάθεση. Κι όμως η Μπέττυ ήταν ένα τίμιο κι ευτυνείδητο κορίτσι και δεν της άξιζε κανέναν από τα επίθετα με τα οποία τη στόλιζε η κυρία Τούκερ. Απεναντίας προσπαθούσε με την καρδιά της να κάνει όσο πιο καλύτερη μπορούσε, τι της έλεγαν, μόνο που δεν ήξερε πάντα με τι τρόπο έπρεπε να το κάνει, και όπως έλεγε η κυρία Τούκερ, έκανε πάντα το αντίθετο απ' το σωστό.

Μά πού; άνθρωπος είναι τέλειος; Η Μπέττυ δεν ήταν ούτε καλύτερη ούτε χειρότερη από οποιοδήποτε κορίτσι της ηλικίας της. Το κυριώτερό της ελάττωμα ήταν ότι της άρεσαν εξαιρετικά τα λούσα και τα χτυπητά χρώματα, και τη συμπόθηα της αυτήν την έδειχνε συχνά με τον πιο ξεφρενικό και γελοίο τρόπο που μπορεί κανείς να φαντασθή.

Το πρωί εκείνο πηρουσίαζε ένα αρκετά κωμικό θέαμα.

Φορούσε με άνοιχτόχρωμη μπλούζα που είχε γυρίσει καλύτερες ημέρες, και μια παλιά μαύρη φούστα που την είχε κοπτήσει για να της έρχεται. Στη μέση της είχε καρφώσει ένα μπουκέτο ψεύτικες μικροκρίτες, που μία από τις οικοκόρυφους της κυρίας Τούκερ το προώριζε για το κάρρο των εκουπιδιών κι είχε την τόχη να ανακαλυφθεί από τη Μπέττυ. Το παλιό της φθινό κπέλλο, δόλοτα ξεθωριασμένο και παραμορφωμένο, ήταν στολισμένο με μια γιρλάντα από λουλούδια του άγρου που ξεχειλίζουν ένα γύρω και πλεκόνταν με τα μαύρα μαλλιά της. Την τουκλέττα της συμπλήρωνε μια πελώρια λουρίδα από τσίτι κόκκινο, που της είχε χάρισει η μαγειρίσα η Βιργίνια. Τη λουρίδα αυτήν η Μπέττυ τη φορούσε για σάρπα και την είχε δέσει σε φιδίκο κάτω από το σαγόνι της.

Η αγάπη της Μπέττυ για τα χτυπητά χρώματα της είχε καταντήσει σχεδόν πάθος. Η κυρία Τούκερ, ακριβώς επειδή είχε αντιληφθεί αυτή την αδυναμία της, δεν φορούσε στη μικρότά της μονάχα, σκοβά φάρμακα και το παιδί φιλανθόταν να εμφανισθεί μέσα στο σπίτι με τα πράδαλα κουρέλια που ξετρώπωνε απ' εδώ κι απ' εκεί. Έπρεπε να διαλέγει με μεγάλη προσοχή την κατάλληλη ευκαιρία για να κάνει την επί-

δειξη της έξω στο δρόμο, μακριά από τα μάτια της κυρίας. Η κόκκινη τσίτινη λουρίδα ήταν ένα από τα πιο αγαπημένα της στολίδια, και για αυτό όχι μόνο της άρεσε να τη φορή συχνά, αλλά τη φόραγε με ιδιαίτερη προσοχή και φρόντιζε πάντα να την κρατή σε καλή κατάσταση.

Άλλοτε το ύψος αυτό βρισκόταν μαζί με άλλα κουρέλια στο μπαούλο της Βιργίνιας της μαγειρίσας. Μά κάποια φορά που έτυχε να το ιδεί, η Μπέττυ έδειξε τέτοιον ασυγκράτητο θαυμασμό και στα μέτρια της ζωγραφίστηκε τόσο καθαρά η επιθυμία να το αποκτήσει, που η πονόψυχη μαγειρίσα της το χάρισε. Απ' εκείνη την ημέρα η τσίτινη λουρίδα είχε χρησιμοποιηθεί για σάρπα, για ζώνη, για κορδέλλα του καπέλλου, πάντοτε όμως ήταν δεμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί να βγαίνει εύκολα μόλις ακουγόταν η φωνή της κυρίας Τούκερ.

Για την ώρα λοιπόν στόλιζε το λαϊκό της Μπέττυ σε σάρπα της μόδας και το κοριτσάκι φανταζόταν ότι της πήγαινε θαμιάσια. Η έντοπωτή της αυτή ζωγραφίζονταν καθαρά στο πρόσωπό της, ενώ το μελαγχρονό της χερσάκι έσφιγγε με δύναμη την άκρη ενός μαύρου λαστιχένιου σωλήνα του ποτίσματος που αερόνταν από πίσω της σε φίδι. Η Μπέττυ κατάδραχε το δρόμο και το πεζοδρόμιο και πρέπει να το δολογώσουμε πως δεν το έκανε καθόλου άδελία. Εκείνη τη στιγμή πέρασε ο Πέτρος ο έπιστάτης του δρόμου.

— Ε, Μπέττυ, φώναξε, τι κάνεις αυτό;

— Πιστεύω πως το βλέπετε και μόνος σας, είπε η Μπέττυ. Κάθουμαι στο σαλόνι μου και παίζω πιάνο.

— Ο Πέτρος έδειξε τα γέλια.

— Μήπως έχεις τίποτα για μένα; ρώτησε και η Μπέττυ.

— Όχι, δεν βρήκα στο δρόμο ούτε μεταξωτή κορδέλλα, ούτε καμμιά πέτσινη ζώνη, ούτε κανένα φιδίκο, ούτε τίποτα που να μπορεί να στολισθεί με «κυρία» σαν και σένα.

— Κρίμα, καίμενε Πέτρο, κρίμα! Μά φάγνε ωστόσο, μη βαρύνεσαι. Εκείνη η άγκράφα που μου έφερες τις προάλλες ήταν πολύ ωραία και μου έκανε μεγάλη ευχαρίστηση.

Η άγκράφα αυτή, μ' όλο που ήταν κυριοσμένη, πετημένη κι' είχε χάσει τα μ'σά από τα ψεύτικα πετρόδια που τη στόλιζαν, είχε γίνει δακτύλιο από τη Μπέττυ μ' άρπότητο ένθουσιασμό και απόθελος τώρα ένα από τα κάμαρια του θησαυρού της.

— Φάγνε, καλέ μου Πέτρο, φάγνε, εξακολούθησε, θα ήθελα τόσο πολύ να μου δώσεις ένα κόκκινο φτερό, μακρύ, πολύ μακρύ, για να βάλω στο καπέλλο μου. Το άλλο που είχα μου το πέταξε στη φωτιά η «καλή μου φίλη», η κυρία Τούκερ.

— Ή για στργγλα! έκανε ο Πέτρος. Έννοια σου και θα ψάξω να σου βρω ένα άλλο, μένε ήσυχη.

Ο Πέτρος απομακρύνθηκε σφουρίζοντας κι' η Μπέττυ ξαναρχισε ευσυνείδητα τη δουλειά της, όταν παρουσιάστηκε από μακριά ο Τζάκι ο κουτσός, ο μικρός έφημεριδοπώλης.

— Ε, Σατανά! φώναξε από μακριά, γιατί αφού η κυρία Τούκερ τη φώναζε έτσι συχνά, αυτή η λέξη είχε γίνει πια το παρατσούκλι της.

(Ακολουθεί) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ERNST LAUSCH

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Βαθιά, μέσ' στη γη, βρισκόταν η μικρή σταλαματιά του νερού. Και μία που έκανε τόσο σκοτάδι μέσ' στη γη κι' η μικρή σταλαματιά ήταν τόσο πολύ μονάχη και δεν έννοιωθε καμιά ευχαρίστηση να κάθεται εκεί, τράβηξε ανάμεσα στο χώμα πάρα πέρα. Κι' εκεί που πήγαινε βρήκε μία άλλη μικρή σταλαματιά κι' ύστερα άλλη μία κι' άλλη μία κατόπι και πάντα συντόχαινε στο δρόμο της δλο και περισσότερες σταλαματιές κι' άλλες πηγαίνανε μαζί της. Κι' όταν πια έγιναν ένα σωρό σταλαματιές, απόχτησαν τέτοια δύναμη, που είπαν:

— Θέλουμε ν' ανοίξουμε μία τρύπα στη γη και να κοιτάξουμε έξω, για να ιδούμε τον ήλιο.

Και δέν άργησαν να κάμουν μία τρύπα στη γη και κοιτάζαν έξω κι' έβλεπαν τον ήλιο και τον ουρανό. «Σί πόση δημοφιλία είχαν δλοι! Μά δε μπορούσαν να μείνουν ήσυχες κι' δλο θορυβοδάν, κι' δλο μουρμούριζαν γεμάτες χαρά. Κι' έτυχε νάρθουν κι' άλλες σταλαματιές από πίσω τους κι' ύστερα άλλες κι' άλλες κατόπι, γιατί άκουσαν τη χαρά τους κι' ήθελαν να ιδούν κι' αυτές τον ουρανό.

— Μπιά! να μία πεντακάθαρη πηγή, φώναξαν τα ζωηρά παιδιά, που έτυχε κείνη τη στιγμή να βρίσκονται και. Και μάζωσαν το νερό στις χουφτίτσες τους κι' έπιναν από το, μ' εκείνο δέν συνόταν ποτέ έτρεχε δλοένα περισσότερο μέσ' απ' την τρύπα στη γη.

Κι' ήρθε μία στιγμή, που δέν χωρούσαν πια στη πηγή κι' οι πρώτες

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A.

Ο Πετράκης είναι πολύ έξυπνο αγοράκι, παίρνει εύκολα τα γράμματα κι' η δασκάλα του τον έπαινει.

Η αδερφή του η Παυλίνα είναι τεμπερούλα, χαζή κι' δλο γελάει.

Μία μέρα, ο νουνός του Πετράκη του έφερε ένα κουτί τσοκολάτες. — Μπορείς να τρώς δυο πλακίτσες την ημέρα, του είπε η μαμμά του. Όχι, περισσότερες, γιατί θα στομαχιάσεις. Άκους;

Ο Πετράκης δέν είπε ούτε ναι ούτε όχι. Άλλά την άλλη μέρα, όταν γύρισε απ' το σχολείο, ήταν άσπρος σαν το πανί. Δέν μπορούσε να σταθί απ' τους πόνους που είχε στο στομάχι. Τόν έβαλαν άμέσως στο κρεβάτι και φώναξαν το γιατρό.

— Μά τι έφαγε αυτό το παιδί; είπε ο γιατρός, καθώς πασπάτευε την κοιλιά του που ήταν φουσκωμένη σαν άσκι.

— Δυο πλακίτσες τσοκολάτα μπορούσε να τόν βλάψουν τόσο; είπε η μητέρα.

— Δυο πλακίτσες; Άστεϊεύστε, κυρία μου!

— Όχι, γιατρός... Πετράκη, που είναι το κουτί με τις τσοκολάτες;

Ο άρρωστος χαμήλωσε τα μάτια χωρίς μιλιά.

— Δέν άπαντάς;

— Τις έφαγα όλες!.. Άχ, πώς πονώ! Θα πεθάνω!..

— Άχ, κάμετέ τον καλά τόν αδερφούλη μου! είπε κλαίγοντας η Παυλίνα. Δέ θέλω να μείνω μονάχη μου.

— Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, είπε ο γιατρός. Θα γίνη καλά, άμα πάρη αυτό το γιατρικό. Και διάβασε ρεσινοδάδο. (Πφ! τί άσχημο!..)

Το πρωί έγινε σιγή. Μά κανένα τρόπο δέν ήθελε ο μικρός άρρωστος

να πάρη το γιατρικό του κι' δλοι είχαν μάζευτεί για να τόν καταφέρουν.

— Δέν μπορώ, φώναξε, δέν μπορώ! Είναι άηδία!

Η μαμμά τόν παρακαλούσε η τόν φοβόριζε πως θα πεθάνη. Η Παυλίνα έκλαιγε. Έπιτέλους ο μπαμπάς έχασε την δημοσύνη, τόν έπιασε σφιχτά από τη μύτη, τόν έκαμ' έτσι νάνοϊξη το στόμα του για να μη σκάση, και τούχισε μέσα το γιατρικό με τη βία. "Υστερ' απ' αυτό, ο Πετράκης έκλαιγε μία ώρα.

— Τιμωρήθηκες περισσότερο κι' απ' όσο σου άξιζε! του έλεγε η Παυλίνα που τόν λυπόταν.

— Γι' αυτό δέν θα τόν ξανακάνω πια ποτέ! άποκηθήκε ο Πετράκης. Άμα μου ξαναφέρη ο νουνός μου τσοκολάτες, θα σου τις δώσω να τις φας εσύ.

— Για νάρρωστήσω εγώ; τρώμαξε η Παυλίνα. Ευχαριστώ πολύ!

— Μά όχι όλες! Θα σου δώσω τις μισές κι' έτσι δέν θαρρωστήση κανένας μας.

* *

Του Πετράκη δέν του άρέσουν καθόλου οι μάματες. Είναι το χειρότερό του φαί. Όταν έχουν στο τραπέζι, ξυνίξει τα μούτρα του και μουρμουρίζει: «Πολλές μου βάλατε. Δέ μπορώ να τις φάω όλες...». Κι' η φασαρία τελειώνει πάντα με κλάματα και με τιμωρία: «—Τότε λοιπόν δέ θα φας ούτε φρούτο!»

(Μετέφραση)

Ι. Μ. Π.

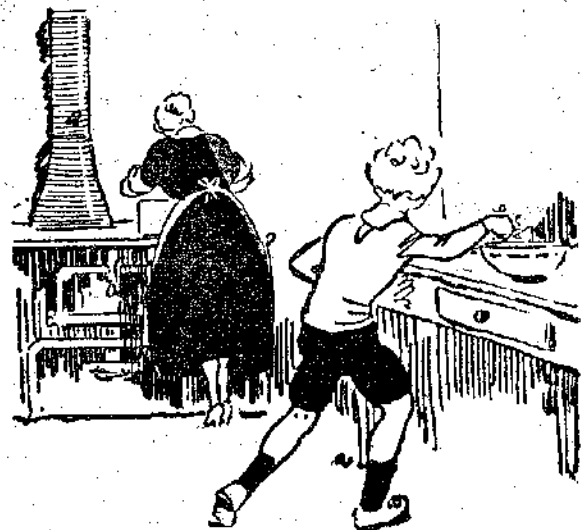

Μά ο Πετράκης είναι και πονηρός. Τις προάλλες παρατήρησε πως έστειλαν πίσω στην κουζίνα τη σουπιέρα, γιατί βόηκαν μέσα στη σουπια μιά τριχιά. Μιά μέρα λοιπόν που είχαν πάλι μπάμιες, μάζεψε απ' την τουαλέττα δυο τριχες μπόρσες να βρωί σε χτένια και σε βούρτσες, τις έκαμε κουβίτρι, πήγε στην κουζίνα και τις έβριξε κρυφά στην άπλάδα όπου η Μαργαρώ μόλις είχε κενώσει τις μπάμιες.

Τό τέχνασμα πέτυχε, η άπλάδα δίκως ήταν γύρισε πίσω στην κουζίνα, κι' ο Πετράκης γλύτωσε από τ' φαί που συχαινόταν. Σε λίγες ημέρες, πάλι τα ίδια.

Μ' αυτή τη φορά η μαμμά υποψιάστηκε, κούφτηκε στην κουζίνα κι' έπιασε τόν Πετράκη τή στιγμή που έτοιμαζόταν να βρωί τριχες στις μπάμιες.

— "Α, κακόπαιδο! φώναξε. Τώρα να ιδής! "Επειδή δέ σου άρέσουν σένα οι μπάμιες, τις στερεείς κι' από τούδε άλλους; Λοιπόν, σήμερα δέ θά φ'ες παρά μπάμιες! Ούτε κρέας, ούτε τυρί, ούτε φρούτο. Μόνο μπάμιες!

Ο Πετράκης δέ θέλησε ούτε να τις άγγιξη και σηκώθηκε απ' τό τραπέζι νηστικός. "Αλλά τ'απόγεμα τόν έπιασε τέτοια πείνα, που θέλοντας και μή, έφαγε τις μπάμιες που τού είχαν φυλάξει. Και τί περιεργό! άν και κρύες, τις βέηκε άρκετά νόστιμες.

Ο Πετράκης τρελλαινείται για τ'ά κάστανα και μάλιστα δεαν είναι καμωμένα πουρές. Γρινιάζει πάντα πως δέν τού δίνουν πολύ και συλλογιέται κανέν' άλλο τέχνασμα για να τρώη περισσότερα. "Α, τό βρωίκε! "Η Παυλίνα είναι σιχασιάρια και δέν άφίνει κανένα να βουτιέ στο πιάτο της.

— "Α πουρές μου καιτε, ειπε μιά μέρα.

— "Α, μπά! κάνει εδθός ο Πετράκης, χώνοντας τό πηρούνι του στο πιάτο τής αδερφής του. Εγώ τόν τρώω, νά!

Η Παυλίνα δέν θέλει πιά τόν πουρέ της. Κι' ο λυχουδάκης μας τής τόν τρώει όλον.

Η μαμμά τό είδε αυτό και τήν άλλη μέρα άλλαξε τή θέση τού Πετράκη στο τραπέζι. "Η καρέκλα του τώρα είναι ανάμεσα στού μπαμπά και στής μαμμάς. "Ο κατσογαρόκος κλαίει: «Θέλω νάμαι κοντά στην άδερφούλα μου!»—«Σιωπή!» φωνάζει ο μπαμπάς, και τού τραβάει ταδί. "Ο Πετράκης σοπαίνει. Τήν έπαθε.

Αφού σηκώθηκαν απ' τό τραπέζι, τά παιδιά κάθησαν σ' έναν καναπέ και κουβέντιαζαν σαν τούς μεγάλους.

— Περίεργο πράμμα, λέει ο Πετράκης τής αδερφής του, πως οι μεγάλοι ξέρουν δ,τι κάνουμε, δ,τι έχουμε στο νού μας. Τίποτα δέ μπορεί κανείς να τούς κούφη.

— Μυρίζουν τ'ά δαχτυλάκια τους, άπαντ'ά η Παυλίνα.

Μά ο Πετράκης δέν τό πιστεύει.

— Κάτι άλλο θά είναι.

— Ρωτόύμε τή δασκάλα μας; προτεινει η Παυλίνα.

— Δέ θά μ'ας τό πη. Πρέπει να σκεφθώ και να τό βρω μόνος μου!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΛΕΚΑΚΗΣ ΚΙ' ΟΙ ΓΑΖΙΕΣ

Τά χείλια τού "Αλεκάκη, οι μαγούλες του. η άκρη τής στρογγυλής του μυτίτσας, είναι πασαλειμένα με καφέδες. Πώς έγινε αυτό; Μά να. "Η μητέρα του έλειπε σε μπουγάδα από τό πρωί και τόν άφησε σπιτί με τήν αδελφή του, που δέν είναι και πάρα πολύ μεγαλύτερή του. Δηλαδή έχει κι' εκείνη περίπου «τά μυκά του», όπως πολύ σωστά τούς λέει η μάνα τους πολλές φορές. Λοιπόν τί έγινε; "Ο "Αλεκάκης παινούσε κι' έκλαιγε. Κι' η Μαρίτσα, — η αδελφούλα του, — ειπε να τού κίνη καφέ, να τού δώση και φετούλες φωμί, να τις βουτάη και να φάη, «για να μη τόν άκούη να σκουζέη όλη τήν ώρα».

— "Ελα, πάψε τώρα!

"Αλλά ο "Αλεκάκης, μόνο άμα είδε να τού σερβίρη σε μιά τσανάκα τόν καφέ, έπαψε.

— Νά, στόν έκανα μπόλιχο μπόλιχο! Είσι ευχαριστημένος;

"Ο "Αλεκάκης άνοιγέει στρογγυλά-στρογγυλά τ'ά μάτια του, μαζεύει τ'ά χείλια του, και στά μάγουλά του σχηματίζει λακκάκια τό χαμόγελο ένδς παιδιού, που έχει πιά εκείνο που θέλει:

— "Αμέ; . .

Και παίρνει τόν κεσέ στα χέρια με προσοχή. Βουτάει τις φέτες, που τού κόβει η Μαρίτσα, τρώει, πασαλείφεται κι' η ψυχή του ευφραίνεται:

— "Αααάχ! . .

— Σ' άρέσει, ε;

"Αν τού άρέσει, λέει, ο καφές; Μ' άν δέν τού άρεσε, τώρα που έμειναν στόν πάτο τ'ά κατακάθια μονάχα, δέ θάχωνε τή μουρίτσα μέσα στόν κεσέ, σαν άρκουδίτσα που χώνει τό μουσούδι της σε καμιά κυψέλη. Γρήγορα όμως τραβά τή γλωσσάτσα του-στραβομουτσουγιάζοντας.

— Είναι πικρό! Βλέ μου, Μαρίτσα μου, λίξη ζάχαρη ακόμα!

Η Μαρίτσα χάνει για μιά στιγμή τήν όπομολή:

— Ούφ! μεπλάς μουγινης! Νά, να ήσυχάσης.

Και τού άδειάζει τή ζάχαρη με τή σακκούλα:

— Φτάνει τώρα;

"Ο "Αλεκάκης μόνο που δέν πετάει απ' τή χαρά του. Βλέπει ζάχαρη και τ'ά μάτια του λάμπουν, σά νάντικαθρεφτίζον χρυσόσκονη;

— Κι' άλλη . . κι' άλλη . .

— "Ελα . . δέν κάνει περισσότερο. Θά σοδ κίνη κακό! Θά κίνη στήν κοιλιά σου σκουλήκια!

Τώρα ο "Αλεκάκης θέλει «χαζίτες».

Γι' αυτό ξεπόρτισε και τ'έβαλε για τάντικρυνδ σπιτί. Τι είναι αυτό τό «χαζίτες», βέβαια δέν ξέρουν οι άλλοι. Έέρει όμως η "Αννα τού αντικρυνδ σπιτιού, που σκυμένη στο περιβάλλον της σγαρλίξει τό χώμα και τό καθαρίζει, για να φυτέψη σπόρους από γαρύφαλλα. Κι' η "Αννα, μόλις κάνει τ'ώρα ετσι τό κεφάλι της προς τήν είσοδο, τόν βλέπει να τρέχη κοντά της ξιπόλυτος και εξαφιάζεται:

— Μπά; "Εδω είσι πάλι;

Και καθώς βλέπει τ'ά μουτρα του, τήν πίκνονε τ'ά γέλια:

— Ποιός σε πασάλεψε ετσι, καλέ;

Μά ο "Αλεκάκης είναι πολύ πιο σοβαρός.

— Κόψε μου χαζίτες . .

— Χαζίτες; . . "Α, ναι, ξέρω; θες να σοδ κόψω γαζίες που μωσοβολούν. "Ε;

— Κόψε μου, σοδ λέω.

Αυτός δέν ξέρει άν μοτσοβολούν η όχι. Τού άρέσουν να τις βλέπη κι' επειδή τού άρέσουν να τις βλέπη, τις θέλει και δικές του, να τις κρατά στα χέρια του σφιχτά-σφιχτά, έτοιμος να τις ύπερασπιση με νύχια και με δόντια, άν κανείς επιχειρήση να τού τις πάρη. "Η "Αννα σηκώνεται, λυγίζει ένα κλαδί τής γαζίας, με προσοχή μη τήν άγκυλώσουν τ'αγκάθια της, και τού κόβει μιά. Πριν τού τή δώση, τή φέρνει από κάτω απ' τή μύτη του, να τή μυρίση:

— Ρούφηξε . . Σ' άρέσει;

"Ο "Αλεκάκης ρουφάει και, ύστερα, γυρίζει και τήν κοιτάζει γελαστός; με στρογγυλεμένα τ'ά μάτια. Τώρα ανακάλυψε πως οι χαζίτες μυρίζουνε κιόλα!

— "Ελα . . ζόσε μου τη!

Κι' η "Αννα τού δείχνει πως να κίνη τ'ά δυό του δαχτυλάκια, τό μεγάλο με τό δείκτη, για να τήν κρατήση και όμορφα και σφιχτά.

— "Αλλες δέ θά μου ζώσης;

— Θά σοδ δώσω, θά σοδ δώσω! Και τού κόβει άλλη μιά η "Αννα ακόμα, κι' άλλη, κι' άλλη. Κι' έγινε ένα όμορφο μπουκετάκι απ' τις χαριτωμένες βαθυκίτρινες μπαλλίτσες, που ο "Αλεκάκης τώρα θά τό πάρη να τό δείξη τής Μαρίτσας. Κι' η "Αννα, που τόν βλέπει τόσο ξαφνικά να τής γυρίζη τήν πλάτη και να τραβάη με τό λικνιστό του τρεχατό προς τήν έξορτα, μ' ένα γέλακι όλο χαρούμενα ξεφωνητά:

— "Ε, ε . . , τού κάνει. "Ωστ' ετσι;

Φεύγεις κι' ούτε ευχαριστώ δέ μ'ας λές; "Ενογια σου, έννοια σου. "Ελα άλλη φορά να μου ξαναζητήσης χαζίτες . . και θά σοδ δώσω μπόλικες!

"Ωστόσο στο τέλος δέ μπορεί η "Αννα να κρατηθή και να μη γελάση φωναχτά, καθώς ξανασκύθει να συνεχίση τή δουλειά της. «Καλάλι του! λέει από μέσα της. "Ο,τι και να πη κανείς, αυτό τό παιδί είναι γουστόζικο . .

* *

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο ο "Αλεκάκης, τόν κυκλώσανε κάτι άλλα παιδιά τής γειτονιάς, μεγαλύτερά του.

— Τ' είν' αυτά που κρατάς. "Αλεκάκη;

— Χαζίτες!

"Ολοι τούς βάζουν τ'ά γέλια.

— Πώς τις είπες;

— Χαζίτες, να!

Κι' ο "Αλεκάκης, πεισιωμένος που τόν περιγέλανε, χτυπάει τό μικρό του ποδαράκι στις πλάκες τού πεζοδρόμιου και κοκκινίζει ός τ'αυτιά, πράγμα που κάνει τ'ά κακόπαιδα να γελούν με τήν καρδιά τους.

— Για να τις δούμε και μετς . .

Λέει ένας μικρός σταματώντας τ'ά γέλια. Και σκύβει στο χεράκι του τάχα να τις μυρίση, αλλά ένθ' ο "Αλεκάκης, άνόποτος ο καιμενούλης άπλώνει τό χέρι του όσο μπορεί πιο κοντά στή μύτη του, κάνει μιά ετσι εκείνος, τού τις άρπάξει και τό βάζει στα πόδια:

— Ού . . ού . . σε γέλασα!

Τού κάνει από μακριά και τού βγάζει τή γλώσσα, ένθ' ο "Αλεκάκης μπηγεί τα κλάμματα. Μά ο Θεός δέν άφίνει ετσι τ'ά κακά παιδιά. "Ο άρπαγης, καθώς έτρεχε και γύριζε μιά στιγμή πίσω τό κεφάλι, για να ιδή τις γκριμάτσες τού "Αλεκάκη καθώς έκλαιγε, και να εφφρανήη άκόμα περισσότερο η ψυχή του, — οι κακοί άνθρωποι χαιρόνται όταν ο άλλος πονά—σκόνησε σε μιά κότρώνα κι' έπεσε. "Αλλά έπεσε σε πέτρες άπάνω. Εγδρασε τό γόνατό του και τό μάτωσε, κι' οι γαζίες τού γλύστρησαν απ' τ'ά χέρια κι' έγιναν ένα με τό βούρκο, που κύλούσε σταύλακι. Και τώρα άρχισε να κλαίη αυτός, ένθ' ο "Αλεκάκης σταματούσε τό κλάμμα. Γιατί η "Αννα, άμα τόν άκουσε να κλαίη, άφησε τούς σπόρους της και τό σκαλιστήρι και πετάχτηκε έξω:

— Γιατι κλαίς, "Αλεκάκη;

— Μού πήρανε τις χαζίτες! . .

— Ποιός;

— Νά, αυτός!

"Η "Αννα έβριξε μιά βλοσυρή ματιά στο παλιόπαιδο, που κίνη τή στιγμή άκρίβως σκόνταρτε.

— Καλά να πάθη, ειπε σιγά τού "Αλεκάκη. "Εσδ όμως μην κλαίς.

"Ελα μαζί μου κι' εγώ θά σοδ δώσω άλλες, πιο πολλές . .

Κι' η "Αννα, καλόκαρδη καθώς είναι πάντα της, ξεχνώντας όλωσδύλου τι τού ειπε λίγο πιο πριν, τόν παίρνει στήν άγκαλιά της και τόν πηγαίνει κοντά στο δεντράκι, να τού κόψη πολλές-πολλές «χαζίτες» αυτή τή φορά. Στο διάδρομο τής είσοδου, ηχεί ένα τρυφερό φιλι: καθώς τόν πήρε στήν άγκαλιά της, τό μουτράκι του ήρθε πλάι στο μάγουλό της. Κι' η "Αννα γελάει, γιατί τό στόμα της, καθώς τόν φίλησε, άλείφτηκε με κατακάθια τού καφέ . .

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

τ'ος Sully Prudhomme

Γαλάζια η μάθη, όλα γλυκά ματάκια λατρεμένα, Σπηλίσαν για μιά αυγή και χάθηκαν στο χώμα. "Απ' τής αγάπης τή φωτιά για πάντα είναι σβυσμένα, Κι' όμως ψηλά στόν ουρανό "Ο ήλιος βγαίνει ακόμα.

Νύχτες γλυκές κι' όλόφωτες τούς ψέλνουνε τραγούδια, Στά μάτια αυτά τ' άμνηστη, τ'ά μάτια τ'ά βαθιά, Τ' άστέρια πάνω λάμπουνε σαν φωτεινά λουλούδια Μ' άλλι! τ'ά μάτια από πυκνή γουμίζουνε σιά.

Κι' όμως δέν είναι αλήθεια πως έχασαν τό βλέμμα "Αχ, όχι . . όχι . . δυνατό δέν είναι αυτό! απ' τή γή Πέρα ψηλά άρμενίζουνε με φωτισμένο πνεύμα Και βλέπουνε στο "Αέρανετο κάποια καινούργια αυγή.

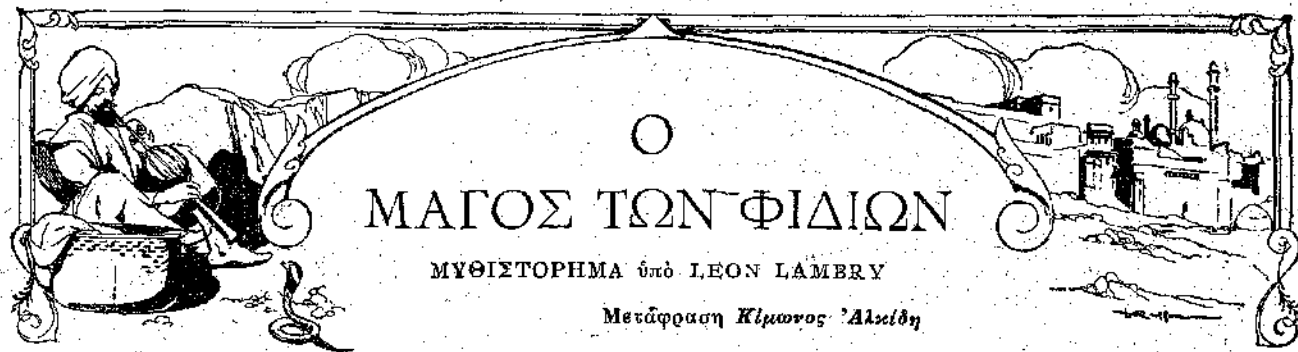
Κι' όπως τ' άστέρια σβύνουνε, νομίζουμε, στή φύση, Μ' αυτά πατρίδα νέα θά βρούν ψηλά στόν ουρανό, "Ετσι τ'ά μάτια, άς έχουνε στή γή μιά κρού δύση, Μά πως πεθαίνουνε κι' αυτά δέν είν' αληθινό.

Γαλάζια η μάθη, όλα γλυκά ματάκια λατρεμένα. Σε κάποιο "Αέρανετο βαθύ, άνοιξαν φωτεινά, Πέρα απ' τό μνήματα, μακριά, ξυπνήσαν ένα-ένα Μάτια που κλείσαν για τή γή, βλέπουν παντοεινά!

(Μετέφραση)

ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό LEON LAMBERY

Μετάφραση Κίμωνος Αλκιθέη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Πρός τὸ Μπεναρές

Τὸ τραίνο ἔφυγε ἀπ' τὴν Καλκούττα. Τὰ τελευταία στίβια τῆς μεγάλης πολιτείας ἔμειναν πίσω καὶ ὁ μηχανικός ἀξήγησε τὴν ταχύτητα.

Σ' ἓνα βαγόνι πρώτης ὁ κύριος Τζέιμς Οὐίλσον συνομιλοῦσε μετ' ἡ γυναίκα του, ἐνῶ ἡ κόρη τους ἡ Μαίρη, ἓνα κοριτσάκι δώδεκα ἐτῶν, στεκόταν στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε με περιέργεια τὰ τοπεῖα ποὺ ξετυλίγονταν μπροστά τους.

— Πολὺ λυπημαί εἰταν σκέπτομαι πὼς φεύγουμε ἀπ' τὴν Καλκούττα, εἶπε ἡ κυρία Οὐίλσον.

— Καὶ γιατί; τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς.

— Γιατί σκέπτομαι πὼς ἐκεῖ περάσαμε τὰ πρώτα εὐτυχισμένα χρόνια τοῦ γάμου μας καὶ βάλαμε τίς βάσεις τῆς μικρῆς μας περιουσίας.

— Ποῦ εἶναι, πολὺ μικρὴ ἀκόμη, ἀγαπητῆ μου Ἐλλεν, καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ τὴ μεγαλώσω. Ἡ Καλκούττα ἔχει πολὺ ξηπέσει ἀπὸ τότε ποὺ μετέφεραν τὴν πρωτεύουσα στὸ Δελχί. Ἐνῶ τὸ Δελχί εἶναι μιὰ πόλη καινούργια, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐργασθῆ ἔταν θέλει. Ἐκεῖ δίχως ἄλλο θὰ γίνουμε πλούσιοι.

— Ἐχεις ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα, Τζέιμς.

— Δὲν ξέρω, Ἐλλεν. Μπορεῖ. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω πὼς ἐσὺ με βοήθησες πολὺ με τίς συμβουλές σου, μὲ ἔδωσες θάρρος ὅποτε ἀπογοητευθῆμουν, καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας μου, τὸ χρωστῶ σὲ σένα.

— Ἐχεις σκοπὸ νὰ μείνουμε καθόλου στὸ Μπεναρές, Τζέιμς;

— Μιὰ μέρα μοναχά. Ἴσα ἴσα γιὰ νὰ προφθάσω νὰ δείξω στὴ Μαίρη μερικὸς Ἰνδικὸς ναοὺς καὶ νὰ τὴν πάω στὸν Γάγγη γιὰ νὰ ἰδῆ «Δὲν πρόφτασε νὰ προσφύλαχθῆ καὶ τοῦς πιστὸ ὁς κυλίστηκε στὸ χῶμα». (Σελ. 7, στ. α')

ποὺ παίρνουν τὸ πρωῒνὸ λουτρό τους μέσα στὸν ἱερὸ ποταμῶ.

— Ἀχ, καί! ἔκανε ἡ Μαίρη γυρίζοντας τὸ κεφάλι τῆς. Ἐχῶ τόσο περιέργεια νὰ ἰδῶ τὴν ἱερὴ πόλη τῶν Ἰνδῶν! Εἶναι ἀλήθεια, πατέρα, πὼς λατρεύουν τὸν ἥλιο;

— Βεβαίως. Τὸν ὀνομάζουν Μίτρα καὶ τὸν προσκυνοῦν μετ' ἄλλο σεβασμῶ.

— Τί ἰδέα!

— Λατρεύουν ἀκόμη σὰ θεὸ καὶ τὸν Γάγγη ποὺ εἶναι ὁ ἱερός τους ποταμῶ.

— Πότε θὰ φθάσουμε στὸ Μπεναρές, πατερούλη; Ἐχῶ τέτοια ἀνυπομονησία!

— Ἀπόψε τὸ βράδυ, ἀρκετὰ ἀργά.

Ἡ Μαίρη κοίταζε πάλι ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ τοπεῖο γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀρκετὰ μονότονο. Περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ ἀπέραντους κάμπους ρυζιοῦ, ποὺ κόβονται κάθε τόσο ἀπὸ

φαρδιά κανάλια. Σ' ἄλλη αὐτὴ τὴν ἐπαρχία δὲν καλλιεργοῦν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ρύζι, καὶ ὁ κύριος Οὐίλσον ἀχμήτισε τὴν περιουσία του χάρις στὸ ἐμπόριο τοῦ ρυζιοῦ.

Ὁ πατέρας τῆς Μαί-

ρης ἔβγαλε ἓνα βιβλίον ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ. Ἡ κυρία Οὐίλσον ξεφυλλίζει ἓνα περιοδικὸ ποὺ ἀγόρασε στὴν Καλκούττα.

Γιὰ λίγη ὥρα κανεὶς δὲν μιλάει μέσα στὸ βαγόνι.

— Εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπεναρές ὡς τὸ Δελχί; ρωτᾷτε τέλος ἡ Μαίρη κόβοντας τὴ σιωπῆ.

— Τὸ Μπεναρές βρίσκεται σχεδὸν στὴ μέση τοῦ δρόμου μεταξὺ Καλκούττας καὶ Δελχί, ἀπάντησε ὁ πατέρας τῆς, μὰ ἐμεῖς δὲν θὰ πάμε κατευθεῖαν στὴν καινούργια πρωτεύουσα.

— Γιατί;

— Γιατί ἔχῶ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεση στὴ Βομβάη καὶ, ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ σὰς ἀφήσω μόνος σὰς, τὴ μητέρα σου καὶ σένα, λογαριάζω νὰ σὰς πάρω μαζί μου.

— Μὰ ἡ Βομβάη βρίσκεται στὰ δυτικὰ. Ὅθ χρειασθῆ νὰ διασχίσουμε τίς Ἰνδίες σὲ ὅλο τους τὸ πλάτος!

— Καὶ σοῦ φαίνεται βαρετὸ αὐτὸ τὸ ταξίδι;

— Ἀπεναντίας, μοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικά! Ὅθ εἶναι πολὺ ὄρατο! Δὲν εἶναι ἔτσι, μαμά;

Ἡ κυρία Οὐίλσον κοίταξε τρυφερὰ τὴν κόρη τῆς καὶ χαμογέλασε.

— Ὅθ εἶναι, ἀλήθεια, ἓνα θαυμάσιο ταξίδι, καλὸ μὲ παιδί, ἀπάντησε, καὶ μάλιστα μὲ καὶ ὁ πατέρας σου σκοπεύει νὰ μὰς πᾶῃ ὡς τὸ Καλκούτ, στὸ νοτιώτερο ἄκρο τῆς χερσονήσου, ὅπου θὰγοράσῃ μιὰ φυτεία καφέ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ θεοῦ σου Ἐδουάρδου.

— Ἀ, τί ὄρατα! ἔκανε ἡ Μαίρη. Μὰ αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ τὰ σιμειώσω στὸ σημειωματάριό μου.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἓνα χαριτωμένο μικρὸ σημειωματάριο δερμάτινο καὶ ἓνα μικροσκοπικὸ μολύβι, καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Καθὼς βλέπετε, ἡ Μαίρη ἤξερε πὼς νὰ περνᾷ τὴν ὥρα τῆς γιὰ νὰ μὴν τῆς φανῆ ἀνιαρὸ τὸ ταξίδι. Σὲ λίγο ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ. Οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσης πέρασαν στὸ βαγόνι ἐστια-

τόριο. Ὑστερὰ κάθισαν λιγάκι στὸ σαλόνι, ἔκαναν μερικὲς βόλτες στὸ μακρὸ διάδρομο, ποὺ ἔφθανε ἀπὸ τὴν μὴν ἀκρὴ τοῦ τραίνου ὡς τὴν ἄλλη. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ τραῖνο ἔφθασε κιόλας στὸ σταθμὸ τοῦ Πάινα. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ στάση δέκα λεπτῶν, ἡ μηχανὴ ξεκίνησε καὶ πάλι μετ' ἄλλης τῆς τὴν ταχύτητα, καὶ μετ' ἄλλου ὅπου οἱ ταξιδιώτες μὰς ἔφθασαν στὴν Μπεναρές, προτοῦ προφθάσει ἡ Μαίρη νὰ βαρεθῆ.

Ἡ ἱερὴ πολιτεία ἦταν κιόλας βυθισμένη στὸν ὕπνο. Μερικὰ ποῦς-ποῦς ποὺ τὸ καθένα τὸ ἔσερνε ἀπὸ ἓνας μισόγυμνος καὶ ἀπασκελετωμένος Ἰνδός, περιμενὰν μπροστὰ στὸ σταθμῶ.

— Τζαλντί, Σαχίμπ! (Γρήγορα, κύριε, ἀπ' ἐδῶ!) ἔλεαρυγιάζονταν οἱ Ἰνδοί.

Ὁ κύριος Οὐίλσον ἔκανε νόημα σὲ δυὸ νὰ πλησιάσουν. Αὐτοὺς μαζί με τίς βαλίτσες ἀνέβηκε στὸ ἓνα ἀπὸ τὰ ἔλαφριά καλάθια χειραμάξια, ἐνῶ ἡ κυρία Οὐίλσον καὶ ἡ κόρη τῆς κάθισαν στὸ δεύτερο.

— Ποῦ θέλει νὰ πᾶῃ ὁ Σαχίμπ; ρώτησε ὁ Μαχουεντῶ, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Ἰνδοὺς ἀμαξιάδες.

— Στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγίας.

— Ἀρρῖα-χέ (Βάρδα-μπρός!) φώναξε ὁ Μαχουεντῶ.

Κι' ἔφυγε σὰ σαῖτα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ σύντροφό του τὸν Ρορί.

Τὰ ἔλαφριά ἀμαξίακα ἔτρεχαν μετ' ἀπάνταστη γρηγοράδα πάνω στοὺς πλακόστρωτους στενοὺς δρόμους, δίχως νὰ λογαριάζουν κανένα ἐμπόδιο, πηδώντας πάνω ἀπὸ τὰ αὐλάκια καὶ τίς πέτρες, καὶ κόνοντας τὰ περιστέρια νὰ φτερουγίσουν τρομαγμένα, καὶ τὰ σκυλὰ νὰ φεύγουν μετ' ἄλλου μαζεμένη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

— Βάρδα μπρός! Τζαλντί! Ἀρρῖα-χέ!

Ὁ Ρορί καὶ ὁ Μαχουεντῶ κάθισαν φώναζαν ἀδιάκοπα αὐτὲς τίς δυὸ λέξεις, γιὰ νὰ ἔχουν ελεύθερο τὸ δρόμο ἐμπρός τους, καὶ ἔξακολουθοῦσαν τὸ τρελλὸ τους τρέξιμο.

Ἡ Μαίρη γέλοσε μετ' ἄλλου καρδιά τῆς. Τὸ καινούργιο αὐτὸ θέμα τῆς διασκέδαζε ἐξαιρετικά.

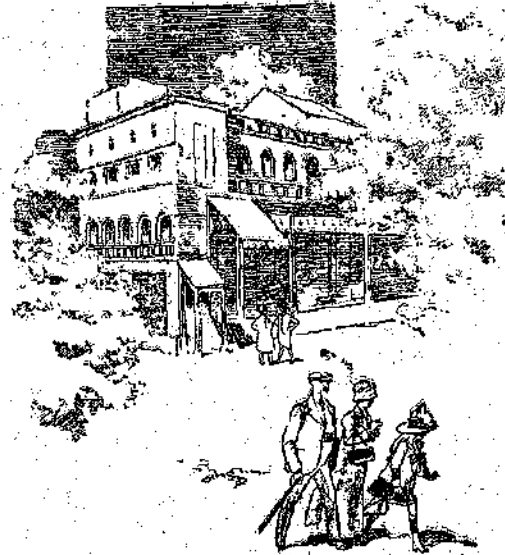
— Ἀρρῖα χέ! φώναξε ἄρρῖα ὁ Μαχουεντῶ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἓνας φτωχὸς ράφτης, μ' ἓνα πράσινο σακίκι στὸ κεφάλι, ἔβαινε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρόφτασε νὰ προσφύλαχθῆ τὰ μᾶξι: πέρασε ξυστὰ κοντὰ του

καὶ ὁ ράφτης κυλίστηκε στὸ χῶμα' μὰ ὅπου νὰ σηκωθῆ, ὁ Μαχουεντῶ βρισκόταν κιόλας μακριὰ. Ἄλλωστε ὁ ράφτης παίρνει φιλοσοφικὰ τὸ πρῶγμα. Θεωρεῖ τὸ πείσιμὸ του πολὺ φυσικὸ καὶ, δίχως νὰ πῆ λέξη, διευθύνεται στὸ σπῖτι του τρίβοντας τὰ πλευρὰ του.

Τὸ κρότος εἶναι αὐτὸς: Ἡ Μαίρη καὶ ἡ μητέρα τῆς κόντεψαν νὰ τιναχθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμαξίακι. Γιὰ νὰποφύγῃ ὁ Ρορί ἓνα κάρρο ποὺ τὸ ἔσερναν δυὸ παρδαλοὶ ζέβροι, ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ μπαράκα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν κάνει νὰ λιγοστήσῃ τὸ τρέξιμό του.

— Τζαλντί! Τζαλντί!

Ἄλλη προσπάθεια ἀκόμη, μερικὰ σπρωξίματα δεξιά καὶ ἀριστερά, καὶ στὸ βάθος ξεχωρίζει τώρα ὁ μαυρὸς ὄγκος τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ Μαχουεντῶ καὶ ὁ Ρορί σταματοῦν, καὶ ἓνα πλατὺ χα-

«Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἡ Μαίρη καὶ οἱ γονεῖς τῆς ξεκίνησαν νωρίς γιὰ τὸ ποτάμι».

μῶγελο δείχνει τὰ κατάσπρά τους δόντια. Ὁ Σαχίμπ δίχως ἄλλο θὰ εἶναι εὐχαριστημένος. Ὁ κ. Οὐίλσον τοὺς πληρώνει γενναῖα δω-

ρα καὶ μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὴν γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, ἐνῶ οἱ δυὸ Ἰνδοὶ πέφτουν μπρούμυτα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ἐνα νεαρὸ γκαρσόνι τρέχει νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς ταξιδιώτες καὶ νὰ πάρῃ τίς βαλίτσες τους. Ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου ἔρχεται καὶ ἐκεῖνος νὰ προῦπαντήσῃ τοὺς νεοφερμένους. Τοὺς δίνει δυὸ πολὺ ὄρατα δωμάτια καὶ τοὺς ρωτᾷ ἐν θέλουν νὰ γευματίσουν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, λέει ὁ κύριος Οὐίλσον Φάγαμε στὸ τραῖνο. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν θὰ θέλαμε παρὰ νὰναπαυθοῦμε.

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἐπέμεινε. Χαρέτησε τοὺς ξένους καὶ βγήκε.

Ἡ Μαίρη φίλησε τοὺς γονεῖς τῆς, πῆγε στὴ διπλανὴ κάμαρα καὶ, μόλις ἔπεσε στὸ κρεβάτι τῆς, ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ Μαίρη κάνει ἓναν ἐκδρομῶ. Τὸ ἄλλο πρωῒ, μόλις ξημέρωσε, ἡ οἰκογένεια Οὐίλσον βρισκόταν κιόλας στὸ πόδι.

— Ἄν θέλομε νὰ ἰδοῦμε τὸ μοναδικὸ θέαμα τῶν Ἰνδῶν ποὺ κάνουν τὴν πρωῒνῃ τῆς προσευχῆ μέσα στὰ νερὰ τοῦ Γάγγη, πρέπει νὰ βρισκόμαστε στὸ ποτάμι πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ, εἶχε πει ὁ κ. Οὐίλσον.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΘΕΩ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα ἔφειε πιά νὰ βάξῃ μόνη τίς κάλτσες τῆς!

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΣΤΑΦΙΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΟΛΥΣ λόγος γίνεται αυτών τον καιρό για τη σταφίδα. Πρόκειται να τη βάζουν στο ψωμί και να την κάμουν υποχρεωτική. Μαζί δηλαδή με το σκέτο ψωμί, να γίνει κανείς υποχρεωμένος να παίρνει και σταφιδόψωμο. Το σκέτο ψωμί για το φαί του, το σταφιδόψωμο για βοήθημα ή και για... γλυκίσμα. Μ' αυτό τον τρόπο θα γίνουν δυο καλά: πρώτο, θα ξεδεύεται πολλή σταφίδα στον τόπο κι' οι παραγωγοί δεν θα έχουν πια πρόβλημα πώς τους μένει και δεύτερο, θα χρειάζεται λιγότερο σάκτι—θάφκι—ρείται δηλαδή το βάρος της σταφιδας από την καθημερινή κατανάλωση—κι' επομένως λιγότερο συνάλλαγμα για να φέρνουμε απέξω, άφου, δυστυχώς, ο τόπος μας δεν έχει σιτάκια, δεν φτάνει για τους κατοίκους του το σάκτι που παράγει.

Πολλοί γρινιάζουν: "Ωχ, αδελφέ! σταφιδόψωμο θα τρώμε τώρα; Δεν τους άρεσε ούτε για βοήθημα. Εγώ όμως είμαι πολύ ευχαριστημένος. Τρελλάινουμε για το σταφιδόψωμο, μα και για κάθε ζυμαρικό, γλυκίσμα ή και... φαί που έχει μέσα άφθονη σταφίδα: παξιμάδι, κουλούρι, μπισκότο, μπισκοτά, πολένια, πουδίγκα, κέικ και καθεξής. Όταν ήμουν μικρός, θυμολμαι, ή μητέρα μου μάς έκανε ένα πιλάφι με ρύζι, κόκκινο κολοκύθι και σταφίδα: έβγαζε και τα δάχτυλά μου. Περισσότερο όμως μου άρεσε να τρώω μαύρη ξερή σταφίδα με καρύδια ή με μύγδαλα. Κάποτε και μονάχη: έβριχνα στην τσέπη μου μια χούφτα και μικροούλιζα. Αυτό χωρίς κανέναν υπολογισμό, ακολουθώντας μόνο το γούστο μου. Γιατι τότε ακόμα δεν ήξερα τις θρεπτικές ιδιότητες της σταφιδας. Υστερα τις έμαθα. Κι' είναι, μα την αλήθεια, τόσο μεγάλες, που αν τις μίθαιναν όσοι γρινιάζουν τώρα για το σταφιδόψωμο, όχι μόνο δεν θα γρινιάζαν, αλλά απεναντίας θαζταν κι' ένθουσιασμένοι που θα τους υποχρεώσουν να προσθέσουν στον οργανισμό τους κάμποσο αίμα...

Γιατι ή ζάχαρη, το σταφυλοσάκχαρον, που περιέχει ή μαύρη σταφίδα, είναι ασύγκριτα περισσότερο από κάθε άλλου καρπού. Το άχλάδι π: χ: περιέχει 41 τοις εκατό, το βερύκοκο 40, το δαμάσκηνο 36, το σταφύλι 14, ή φράουλα σχεδόν 6 και το μορρο 5 και κάτι. Η σταφι-

δα πόσο, νομίζετε; 66 σχεδόν τοις εκατό! Βλέπετε τι μεγάλη διαφορά: 'Αλλά το σταφυλοσάκχαρο είναι σπουδαιότατο θρεπτικό στοιχείο. Αφομοιώνεται εύκολάτα και γίνεται στον οργανισμό μας αίμα. Μια δικά σταφίδα έχει την ίδια θρεπτική δύναμη που έχει και μια δικά ψωμί, τρακόσια δράμια κρέας και τρεις δλάκερες δκάδες γάλα! Γι' αυτό οι υγιεινολόγοι τη συσταίνουν όσο κανέναν άλλο ξερό καρπό. Και γι' αυτό οι πολιτισμένοι άνθρωποι κάνουν, μπορούμε να πούμε, κατάχρηση από ξερή μαύρη σταφίδα. Η Άγγλια π: χ: τρώει 50,000 τόννους το χρόνο. Και όμως δεν έχει το ρεκόρ. Γιατι ή 'Ολλανδία τρώει 10,000, κι' είναι πολύ μικρότερη από το ένα πέμπτο της Άγγλιας!

Αλλά, και πολλά άλλα, τα διάβασα σ' ένα βιβλιαράκι με τον τίτλο «Τρώγετε σταφίδα», που τυπώθηκε για παραπάνω και μοιραζόταν στους επισκέπτες της Σταφιδικής Έκθεσης. Στις πρώτες σελίδες μιλεί και για την καλλιέργεια της σταφιδας στην Ελλάδα, που άρχισε από την Πελοπόννησο την εποχή των Τρώκων. Γιατι στην αρχαιότητα ήταν άγνωστη και κανένας δεν ξέρει από πού μάς ήρθε. Με τον καιρό όμως έλαβε τεράστια ανάπτυξη, έγινε το κυριώτερο προϊόν της Παλαιάς Ελλάδας—δπως της Νέας είναι ο καπνός—κι' ήρθε καιρός που από 3 ως 4 μόλις εκατομμύρια λίτρες που γίνονταν τον ΙΖ' αιώνα, έφτασαν να γίνονται 344 εκατομμύρια το χρόνο! Μα τότε, με την υπερπαραγωγή, παρουσιάστηκε κι' ή σταφιδική κρίση, που ανάγκασε το Κράτος να την πολεμήσει με την παρακράτηση, κατοπι με την ενιαία, τη Σταφιδική Τράπεζα και τέλος τον Αθρόνομο Σταφιδικό Οργανισμό. Γι' αυτά όλα θέκουμε βέβαια πολλές φορές να γίνεται λόγος σε συζητήσεις μεγάλων, γιατί ποτέ ή σταφίδα δεν έπαψε να είναι έν' από τα πιο σπουδαία ζητήματα του τόπου. Τώρα πάλι, με το σταφιδόψωμο, έγινε το ζήτημα της ημέρας.

«Τρώγετε σταφίδα!» Είναι ανάγκη τάχα να μάς το αυστήση το βιβλιαράκι της Έκθεσης; ή να σάς το αυστήσει κι' ένά; Μού φαίνεται πως τα περισσότερα παιδιά αγαπούν τη σταφίδα και τρώνε πολλή. Τώρα μάλιστα που ξέρουν και πόσο είναι ωφέλιμη, θα τους φαίνεται ακόμα πιο νόστιμη και πιο γλυκιά. Αυτό συμβαίνει και με τα άλλα φρούτα που είναι τόσο ευγεύστα, το παίρνει κανείς μ' ευχαρί-

στηση επειδή ξέρει πως θα τοδ κάμη, καλό. Πόσο περισσότερο με τη σταφίδα, που έν' ένα από τα θραιότερα φρούτα, προπάντων ή ξερή, όταν φέεται κιόλα μέσα σ' ένα ζυμαρικό ή σ' ένα γλυκίσμα. Και στο βιβλιαράκι της Έκθεσης, στο τέλος, υπάρχουν συνταγές και οδηγίες για ένα σωρό γλυκίσματα που γίνονται με σταφίδα: από το κοινό σταφιδόψωμο και τη μπισκοτά, ως το κέικ και την πουδίγκα. Στον κατάλογο βλέπω και μερικά που δεν τα δοκίμασα ποτέ μου: καρυδόπιτα με σταφίδες, μαρουράκια γεμισμένα με καρύδια και σταφίδες, γλυκίσματα του τσαγιού με σταφίδες κτλ. Φαντάζομαι πως θα είναι θαυμάσια και σε πρώτη ευκαιρία θα δοκιμάσω.

'Αλλά τι τα θέλετε! για μένα, μέσα στα γλυκίσματα, ή πουδίγκα είναι το ιδανικό. Τι θα ήταν όμως αν δεν είχε και μπόλική σταφίδα: Τιποτα! Θέλεγε κανένας πως ή σταφίδα έγινε για την πουδίγκα. Και δεν είναι μεγάλη υπερβολή, άμα θυμηθούμε πως την περισσότερη σταφίδα στον κόσμο την τρώνε οι Άγγλοι, κι' αυτοί πάλι μέσα σε πουδίγκες, που τις κάνουν κυρίως τα Χριστούγεννα. Άδύνατο να γιορτάσει Χριστούγεννα Άγγλος χωρίς πουδίγκα κι' επομένως χωρίς σταφίδα! 'Ως τα τελευταία, χρόνια, την καλύτερη την προμηθεύονταν από την Ελλάδα. Δυστυχώς για μάς, τώρα προμηθεύεται κι' από την Καλλιφορνια, όπου ή καλλιέργεια κατάφερε να κάμη της ίδιας σχεδόν ποιότητας «κορινθιακή» σταφίδα. Έτσι μάς περισσεύει και δεν ξέρουμε τι νατήν κάμουμε. 'Ας την τρώμε λοιπόν έμετς. Τρώγετε σταφίδα!

Σας αποπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Ένα γουρουνάκι κοιμόταν ύστερα από το γεύμα του κοντά σε μια κυφέλη. Μια μέλισσα με το αδύνατο κεντρί της τρυπά το τρυφερό πετό του κι' άμεσως το γουρουνάκι ξυπνά θυμωμένο, ρίχνεται στο μέλισσα, προσβάλλει το παλάτι τους και το αναποδογυρίζει με το ρύγχος του.

Τότε όρμα επάνω του δλο το μέλισσα, το καταδιώκει και το καταβάλλει τέλος με χιλια κεντριά. Συμβαίνει κάποτε να επισέρη κανείς μεγάλη δυστυχία επάνω του γυρεύοντας να εκδικηθή για μια μικρή πρόσβολή.

(Μετάρφρασις)

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΑ', ΑΔΕΛΦΟΥΛΗ

Ήταν της άνοιξης μέρα γλυκιά, χαρούμενη σαν ήσυχες μακριά μου, αδελφούλη... μα δεν φαινόταν καθόλου να λυπη- [θηκας] πως μ' άφηνες το δόλιο μοναχούλη.

Ήσουν τόσο χαλάρωσ. Τόσο ασυγκίνητος στα κάταπρα ντυμένος, και λουλούδια σε στόλιζαν, αδελφούλη μου, και έμοια- [ζες] με το θεοδ' τα όμορφ' άγγελούδια.

Ταξίδι μακρινό μουπαι πως πήγαίνες σε μέση μαγικά, όνειρεμένα... μα πάλι πως κοντά μου θα έγυριζες να παίζαμε σαν πωδ' ευτυχισμένα.

Ήρθε το καλοκαίρι, το φθινόπωρο, γύρω μαθήσανε του κήπου τα λουλού- [δια], όλα σιωπηλά είναι στο διάβα μου, δεν άντηχούνε πια χαρούμενα τραγού- [δια].

Κι' ακόμη πίσω να φανής! άπόστασα τόσον καιρό το δόλιο να προσμένω... φοβόμμαι, αδελφούλη, μη με ξεχάσεις κι' είμαι τόσο μονάχο και θλιμμένο!

'Ελ', αδελφούλη, μην άργεί, άφησε πια άγνοιας χόρες κι' όμορφα παλάτια. 'Ελα να κάμης να στεγνώσουνε ξανά τ' αγαπημένα της μαμάς μας μάτια. Ρέμβη

ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

1. — Το ταξίδι

Είχα καιρό να ταξιδέψω, κοντά δυο χρόνια πριν, για το ίδιο πάλι ταξίδι στο εύλογημένο νησί. Είχα πεθυμήσει το γαλανό κι' άπέραντο της θάλασσας με τη μακρινή θέα άλλων μεσών.

Μεσημέρι, ή πλατεία κάτω σχεδόν έρημη και το βαπόρι άργεί να φανή. Συλλογίζομαι καιιά ταξίδια, εθρομούς και γυρισμούς, και για λίγο μελαγχολώ. Όμως δεν πρέπει, τώρα είναι το ταξίδι της γαλήνης και της παρηγοριάς.

Μακριά στο βάθος του πελάγους ένας έλαφρός καπνός που μόλις διακρίνεται... να! το βαπόρι. 'Όλο και πλησιάζει ο καπνός και ξεχωρίζει το μεγάλο άσπρο βαπόρι... και πάλι θυμολμαι καιιά βαπόρια, με γνωστά όνόματα' τώρα ξένο το βαπόρι, με γύρω ξένους που μιλούν άλλη γλώσσα κι' είναι ξένοι στην ψυχή μου— μόνο ή θάλασσα μόνο αυτή είναι πάντα γνώριμη και φίλη.

Τέλος ξενοιόμμε... Κι' ως άφίνουμε πίσω, σιγά-σιγά το νησί μας, σαν να ξελαφρώνει ή ψυχή, και βλέπει και αισθάνεται μόνο το γαλανό της θάλασσας και, μακριά, άλλα νησιά άγνωστα, και σβννει από το νού κάθε καιιά θύμηση και σκέψη. 'Όλο ταξιδεύουμε ή θάλασσα άρχίζει σιγά-σιγά να φρεσάει, μα έμένα δεν με νοιάζει, κάποτε άμα δεν είχα τους γύρω μου, ηληλεύω άγρια τρικυμισμένη θάλασσα με το σφύρισμα τ' άέρα και

το σκαμπανέβασμα. Τώρα μόνο λίγα κματάκια που το μεγάλο βαπόρι άψηφά και εξακολουθεί τον άτέλειωτο ρυθμό του που σε κάνει να ξεχάσεις κάποτε και να νομίζεις πως δεν έκανες άλλο στη ζωή σου παρά να ταξιδεύεις και ν' άκούεις αυτό τον μονότονο ήχο. Ίνδριάνα

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Άπό την μέρα που κατασηνώσαμε στο παραμυθένιο έκεινο μέρος, στην πλαγιά του βουνού, μια σκέψη με βασάνιζε νύχτα μέρα. Νάνεβω στην κορυφή του βουνού και να δω τί είναι από πίσω. Όταν έβρανε και κρυβόταν πίσω της ο ήλιος, και ο φίλος μας Τάβης έπαίξε στην φλογέρα του το παλιό έκεινο προσκοπικό τραγούδι, έγω κοιτάζα την κορυφή με μια μόνο σκέψη. Τι κρύβει άραγε πίσω του το βουνό; Όταν έβρανε το φγγάκι κι' έγω κουκουλωμένος στην κάπα του φρούροφύλαγα την κατασκήνωση, κοιτάζα πέρα στην μαγική κορυφή. Στο νού μου είχα πλάσει μια τόσο όμορφα εικόνα για όσα βρισκόταν πίσω από το βουνό! Δάση, ορόνια λαβίδια, θάλασσες...

Τό άπεφάσισα. Πήρα τον κοινό, τον γυλιό με λίγα τρόφιμα και ξεκίνησα. Η άνάβαση δεν ήταν εύκολη! Σκόνταρα σε πέτρες, γλυστούσα στα βρογμένα χόρτα, έπεφτα στα δυσκολότερα μέρη, μα πάντα κοιτάζα την κορυφή που με τραβούσε σαν μαγνήτη.

Τέλος, με πονάκιμισ έξασομένο, πόδια και χέρια ματωμένα, έφτασα. Με βλέμμα άχόρταγο κοιτάξα. Και είδα μια εικόνα που με άπορήτησε. 'Εκείνη που είχα πλάσει ή φαντασία μου ήταν τόσο άνώτερη, τόσο όμορφη... Ίσκαότης Αόγγη

ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΑΘΟΝΙΑ

Το φθινόπωρο πλησιάζει... 'Ο οφθαλμός είναι σκοτεινός, συννεφιασμένος. Χοντρές σταγονές βροχής ποτίζουν τη θιφασμένη γη. Τα άνθη ξεραίνονται. Τα λίγα φύλλα που μαιναν κινιζίζουν και πέφτουν.

Μια μελαγχολία μάς κυριεύει. Η φύση όλη κοιμάται. Τα ταξιδιάρικα πουλιά έτοιμάζονται για το μακρινό τους ταξίδι.

Πτώχά μου πουλάκια! πόσοι κίνδυνοι τάχα σας άπειλούν; κόσες θύελλες και πόσες βροχές θ' άντιμετωπίσουν οι μικρές κι' αδύνατες φτερούγες σας; Ποργόφτερα χελιδονάκια, και σεις τάχα θα μάς άγκαταλείψετε; Δε θαζω πια για έξπνημα τα γλυκά σας καϊδήματα και τ' άπαλό σας φτερούγισμα; Τι μ' άρεσε να παρακολουθώ τις κινήσεις σας! Πετούσατε ξενόιαστα από δέντρο σε δέντρο και χαϊρόσατε την έλευθερία σας.

Χιζάτε τις φωλίτσες σας στα σπίαμα μας, χωρίς ούτε καν να μάς ζητάτε την άδεια. Με τί άγάπη βάνετε τα κουνουλάκια και τις μυγίτσες στ' άνοιχτά στόματα των παιδιών σας!

Σήμερα ο οφθαλμός είναι συννεφιασμένος. Άνοιγω το παράθυρό μου.

Αδύδωμετα κοιτάζω τη φωλιά που ήταν κάθε μέρα μαζεμένοι όλοι οι μικροί μου φίλοι.

'Αλλά... μόνο ένα μικρό φτερό, και μια άδεια φωλιά άνάκρυσσε ή ματιά μου. 'Εξαφνα ένα φτερούγισμα, έπειτα δύο, έπειτα πολλά που τραβούν την προσοχή. 'Εκάνω σ' ένα σόρμα τηλεγράφου διακρίνω τους μικρούς μου φίλους να στρομάνονται ό ένας κοντά στον άλλο, για ν' άφήσουν λίγη θέση σε μερικούς που άργούν. Οι φωλιδοτές ουρές τους κουνιόδνται, τα στοματάκια τους άνοιγουνε, κι' ένα άποχαριέπτηριο καλαϊδήμα φτάνει σε' αυτιά μου.

'Επειτα φρούσα... ένα μαύρο σύννεφο σκιάνεται στον οφθαλμό, και σιγά-σιγά χάνεται στον ορίζοντα.

Τα χελιδονάκια έβρανε... 'Εκλεισα μηχανικά το παράθυρό μου ένώ ένα αίσθημα μελαγχολίας με κυριεύει.

'Αντίο, μικροί μου φίλοι, φωλιδοί, μην άργήσετε πολύ να ξανάφθετε. Βασίλισσα του 'Ιστίου

ΑΗ-ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Α'.

Νύχτα, τριόβαθο σκοτάδι. Μανιασμένος ο άγέρας θα σαρώσει, λές, στο διάβα του τέρμητικό ένα καλυβάσιτο, σπάροβαλάσι πλάι, που τραντάζεται συθέμελο σε κάθε του λυσσομένη πνοή. Είναι το φτωχικόάλυθο του Θύμου του ψαρά. Στάδωναιτισμένο φως παύ ρίχνει ή καντήλα διακρίνει μέσα μια γυναίκα, που άνάμωλη, με μάτια φλογισμένα, γονατιστή μπρός απ' ένα παλιό εικόνομα του 'Αη-Νικόλα προσεύχεται, προσεύχεται θεομά και κλαίει... Που και πού ένας λυγμός τη συνταράζει σύγχορη.

Τάζνο κρόσασο του 'Αγίου φωτίζε-ται απ' τη λιανωτρέμουλη φλόγα της καντήλας, που άγκαλιάζει άπαλά το κάθε τί μ' ένα μυστηριώδικο φέγγος.

Πάνω σ' ένα στρώμα δυο μικρές δ' παράσεις κοιμώδνται ήσυχά-ήσυχά. Η άφρονισιά είναι άπλόχερα σιγμένη στη γλυκιά τους μορφή.

'Εξω ο άγέρας οδριάζει. Τάφρο-μαλλά κόρμα χτυπούν με μόνητα τα χαλίκια του γυαλού' κι' άκούεται μακριά μια σαλαή, ένα βρούχισμα, ένας βόγγος...

Κι' ή φτωχή γυναίκα δέεται με πίστη, μ' όλη τη δύναμη της ελλαβικής της κι' άκακης καρδιάς... Σάφνου άνασηκώδνται, μ' όλότρεμο βήμα ζυγώ-ναι τα κομιαμένα παιδάκια, σκύφτει και τα γλοκοφιλεί με τα φρυμένα της τα χείλη.

—Τάγγελούδια μου! σιγολέει' κρημα να τα ξυπνήσω... Μα σαν να πήρε ξαφνικά μια άπόφαση: Για κείνον... για κείνον... πέπει. Τάφραζει και τα βάζει στο πλάι της, γονατιστά μπροστά απ' το εικόνομα

— Προσευχθήτε... λέει' προσευχθήτε για τον πατέρα σας, που είναι στη θάλασσα... στήγρο πέλαγο... με τέτοια όργη Θεού... και κλαιόντας βυθίζεται πάλι στην προσευχή για τον πολυαγαπημένο της το Θύμο.

Τα παιδια ήξασομένα απ' τάνπότομο έξπνημα και βλέποντας τη δόλια μόννα τους να κλαίει, κλαίνε κι' ένεινα. Στην άρχή, μη καταλαβαίνοντας, τρέβουν τα μάτια τους και τρομαγμένα

